

μένος: «Τί κρέμα, πού όλες οί γυναίκες φαίνεται νάναι κολασμέ-
νες άπ' τήν ώρα πού γεννηθοῦν!»

Μονάχα έναν άγιο δεσπότη φίλο του, δέν έδλεπε πουθενά κ' έχά-
ρηκε λογιάζοντας πώς δέν είχε λαθέψει στήν εκτίμηση και τή
φιλία του.

Μά τότε άγνάντεψε κάπου κοντά τόν άλυωτο τόν ήγούμενο χω-
μένο μέσ' στής φλόγες ως τόν λαιμό κ' είπε νά του μιλήσει: «Έτσι
κατάντησες, κακομοίρη; Τόσο σ' έστράβωσε ή άγάπη του χρυ-
σαφιού;»

— Σπολλάστη του φίλου σου του Δεσπότη, άποκρίθηκε ο ήγού-
μενος, πού πατώ στον ώμό του ειδ' άλλοιώς θάχα βουλιάξει κ' έγώ.

* *

Τρομαγμένος ξύπνησ' εϋθύς ο Δισκέψιος. "Ολ' ή μέρα εκοιμό-
τον κατόπι. Κι' άργότερα σαν καλόφαγε, τήν ώρα πού ήταν νά
φύγει, διηγήθηκε τόνειρο στους καλογέρους για νά σκανδαλισθοῦν.

Και τέτοιο ιστορήθηκε στή ζωή του Δισκεψίου τό τέλος του
πειρασμού.

(1914)

I. ΖΕΡΒΟΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΣΥΝΗΘΩΣ είνε ο κουτσαδάκης άδελφός. Άνασηκωμένη βρεπού-
πλικα, λαδωμένες άφάελιες, κοντό σακκάκι, μουστάκι στρημμένο
άγρια και μιá κάμα στό ζουνάρι.

Είνε ο μολοσσός, τό μανδρόσκυλο,
ο επιφορτισμένος τήν φρούρησιν τής
τιμής... τής αδελφής του και τής
τιμής του σπιτιού. Διά τήν ιδιικήν του
τιμήν δέν δίνει μιá πεντάρα ούτε λό-
γον σέ κανένα.

Αυτός έχει τό δικαίωμα νά κυνηγή
τά δουλικά τής γειτονιάς, νά εκμαυ-
λίσει τά ξένα κορίτσια, νά γλεντάη
άπό τό κομπόδεμα τής μάνας του
πού ξενοπλένει, νά κουτσοπίνη τά με-
ροδούλια τής μοδιτρούλας αδελφής
του, και νά τήν τσακίσει στό ξύλο άν
τολήσει και του άρνηθής. Ή τιμή
του είνε εν τάξει. Χωνεύει περίφημα. Ήμπορεί άκόμα νά καμα-
ρώνη ως ο ξεχωριστός ευνοούμενος και μπράβος τής τελευταίας

πατσαβούρας τῶν καταγωγίων, καὶ νὰ μοιράζῃ μαζί της τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀτιμίας της. Τί ἔχει νὰ κάνῃ! Αὐτὸς ἄντρας εἶνε,

σοῦ λέει. Ἄν ὅμως ἡ ἀδελφή του, μὲ τὴν φλόγα τῶν εἰκοσὶ της χρόνων, καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ τέτοιο ζηλευτὸ παράδειγμα, γλυκοκυττάξῃ κανένα παλληκάρι, ἡ ἀδελφική του τιμὴ κακοστομαχιάζει, ἀγριεύει, τρίζει τὰ δόντια, ἀνασπᾷ τὴν κάμαν καὶ τὴν βυθίζει εἰς τὰ σπλάχνα τῆς ἄτιμης!

— Μωρὴ! ποῖος σοῦδωκε τὸ δικαίωμα νὰ βεξιλεύῃς τὸ σπίτι; αἶ; Νά, τὸ λοιπόν!

Ἐπλένει τὴν ἄντροπὴν στὸ ἀδελφικὸ αἷμα καὶ ὕστερα τρέχει νὰ ξεπλύνῃ καὶ τὰ χέρια του στῆς ἀγαπητικιάς του.

ΣΑΤΑΝΑΣ

Η ΦΙΛΗΜΕΝΗ

(Ἀπὸ τὰ διαμαντάκια τῆς Νεοελληνικῆς Ποιήσεως)

ΜΗ μὲ παιδεύῃς, μάννα μου καῦμένη,
καὶ μὴν ἀκοῦς ὁ κόσμος τί θὰ ᾿πῆ·
ἂν εἶμαι ἀπὸ τὸ Γιώργη φιλημένη,
τὰ στέφανα θὰ κρύψουν τὴ ντροπή.

✽

Μή με παιδεύῃς· ἄκου τὸ παιδί σου,
γιατὶ προχοῦ ἢ ἀνοιξὴ φανῆ,
ἄλλη ντροπὴ θὰ νοιώσῃ ἢ ψυχὴ σου
ποῦ θᾶναι ἀπὸ τούτῃ πλιὸ τραγῆ.

✽

Στὴν ἐκκλησιὰ θὰ μεῖδῃς στολισμένη
μὲ ῥοῦχα μουσικῶν πανηγυριοῦ
κ' ἐκεῖ θὰ με φιλοῦνε ξαπλωμένη
ὄλα τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ.

Ι. ΠΕΤΡΟΥΝΑΚΟΣ